

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 39 (188) - 28 septembrie 2014

**DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII
PESCUIREA MINUNATĂ**

**SF. CUV. HARITON MĂRTURISITORUL;
SF. PROROC BARUH**

Întâi a vorbit și apoi a poruncit actul, adică: taina, căci se va petrece taina. Cuvântul și taina: „Mână la adânc!”. Cuvântul e negrăit de generos, căci numai în adânc dacă vei ajunge, ai să înțelegi propria-ți taină. Altfel rămâi la suprafață. Rămâi la nivelul pielii și atâta simți, atâta vezi.

„Mână la adânc!”. Petru, deodată, s-a oprit, abia reținându-se: „Doamne, toată noaptea ne-am trudit; și n-am prins nimic”. Erau două elemente implicate: nu numai că o noapte întreagă s-au trudit; dar era implicată și tehnica lor; Doamne, noi am pescuit atunci când se prind peștii, cu priceperea și experiența noastră, atunci am săvârșit, ne-am făcut meseria, și nu un ceas, două, cât vrei Tu acum, ci o noapte întreagă! Și totuși Simon ascultă, chiar împotriva legii firii, ca să zicem așa! „La cuvântul Tău, zice, voi arunca mreaja!” Și au aruncat mrejele și au prins mulțime de pește, încât corabia s-a umplut (a lui Simon și a lui Andrei) și au făcut semn celorlalți doi, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, tot la fel pescari. Ei alcătuiau un fel de ceată, o breaslă, ca pe urmă să alcătuiască o apostolie a lor. S-au apropiat și ei cu corabia și din mrejele lor au umplut și cealaltă corabie, încât erau gata să se scufunde. Și totuși, atâția fiind, pluteau (tot deasupra lumii, dar din adânc). Și atunci Petru rostește acel cuvânt (Petru care era cu Mântuitorul în corabia ce se umpluse de pești): „Ieși de la mine Doamne, ieși de la mine, că om păcătos sunt!”

Iubiților, rețineți, rogu-vă, acest moment pentru că el ne dezvăluie o taină de începuturi a omului: „Ieși de la mine Doamne, ieși de la mine, că om păcătos sunt!”. Pentru că Petru a săvârșit un act original din taina omului. Cercetătorii istoriei religiilor descoperă că, de la început, omul (într-un timp care era atât de aproape de momentul când Dumnezeu L-a zidit pe

TAINA CARE NE CUTREMURĂ *Ieși de la mine, Doamne, că om păcătos sunt!*

om și a suflat chipul Lui divin în el), după ce a căzut și a avut conștiința căderii, nu a fost părăsit de Dumnezeu. Dumnezeu nu-l părăsește pe om, ci îl cheamă din nou, îl caută și îl cheamă cum l-a căutat pe Adam când, după cădere, s-a ascuns după pomii grădinii, în lume: „Adame, unde ești?” – a strigat; și Adam a răspuns: „Doamne, m-am văzut gol, mi-a fost rușine și teamă și m-am ascuns”.

Omul, rețineți, în fața lui Dumnezeu, după cădere a fost cuprins de spaima păcatului, de conștiința acestui zid care îl desparte de Dumnezeu. Și acest zid a fost înlăturat de Hristos cel înviat, Care, prin ușile încuiate, a venit la ucenicii Săi. Căci nu există zid pentru har. Nu există moarte pentru har. Și mort de ai fi, așa cum te face păcatul, harul lui Dumnezeu te poate învia. De altfel așa vor învia la sfârșitul veacurilor toți. „Va veni vremea când toți cei din morminte vor ieși, zice Scriptura, cei ce au făcut cele bune pentru învierea vieții, cei ce au făcut rele, pentru învierea judecății (pentru osândă)”. Nimic nu stă în calea harului, pentru că ceea ce suntem noi este făptură, rod al harului. Iar harul este

din eternitatea lui Dumnezeu și puterea Lui infinită.

„Ieși de la mine Doamne! Om păcătos sunt”. Petru rostea ceea ce au rostit oamenii dintru începuturi, atunci când harul lui Dumnezeu scânteia, și a scânteiat mereu, și în Vechiul Testament. Și așa au constatat cercetătorii: îndeosebi în fața lui Dumnezeu se petrece același fapt. Aici e taina prezenței și mărturiei lui Dumnezeu, a existenței adevărului dumnezeiesc, pe care nici o știință a lumii nu a putut să o descifreze. În fața lui Dumnezeu omul trăiește ceea ce se numește *mysterium tremendum* – adică tainicul acesta cutremurător, taina care ne cutremură. Aceasta au simțit-o toți, din începuturile lumii, după cădere, ca un cutremur al sufletului și ca o iluminare tainică, din adânc. Se îmbină deci spaima, cutremurul, cu iluminarea, cu lumina din adânc, de dincolo de lume, de întunericul păcatului.

Cum zicem noi, iubiților, când ieșim cu Sfânta Împărtășanie? – „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste apropiați-vă!”. Cu frica lui Dumnezeu – cutremurați – dar și cu credință și cu

dragoste. Aici, rețineți, se dezvăluie prezența lui Dumnezeu: în spaimă și cutremur, dar și în credință și dragoste. Cum spun Părinții, totul se petrece între teamă și speranță.

„Om păcătos sunt”, a spus Petru și s-a dat la o parte, în spaima care-l inunda în fața Dumnezeirii. Așa se simte harul Dumnezeirii: îți vezi deodată starea de cădere, de păcătoșenie, de prostie, de nesimțire; mai ales de nesimțire. Când stau în fața cuvântului Evangheliei, sau în biserică, sau la auzul unui cuvânt, sau în fața unei jertfiri, iar eu nu simt nimic, stau așa – iertați-mi cuvântul – gura cască, e semn că sufletul meu e mort, e în nesimțire.

Petru n-a fost în nesimțire; în el s-a trezit atunci taina tainelor. Și a văzut starea lui de păcătos în fața sfințeniei lui Hristos; s-a descoperit în el icoana din veșnicie a Fiului lui Dumnezeu, după al Cărui chip am fost zidiți.

„Doamne, ieși de la mine!...”. Dar Iisus (urmează partea a doua a momentului sacru), a ieșit Iisus din corabie? Corabia e Biserica; în corabie suntem toți; păcătoși suntem toți. Parcă toți strigăm acum cu Petru: „Ieși de la mine, Doamne, sunt om păcătos!”. Dar Iisus n-a ieșit din corabie. Dimpotrivă, i-a spus: „Nu te teme!”. În Evanghelie teama e izgonită. În Vechiul Testament, când s-a dat Legea, pe Sinai, au fost cutremure și fulgere, și toți de la poalele muntelui au fugit (Legea care osândește, Legea care pune în lumină păcatul). Acum coborâse Dătătorul Legii, Cel care S-a făcut păcat pentru noi, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere.

„Nu te teme!”. Iubiților, Sfântul apostol și evanghelist Ioan spune că dragostea izgonește frica. Dacă cei din Vechiul Testament spuneau: „Începutul înțelepciunii

este frica de Dumnezeu”, Sfântul Ioan spune inspirat: „Iubirea izgonește frica”. Și care iubire a izgonit frica? Păi în fața lui Petru era însăși Iubirea, era întruparea Iubirii. Și atunci, Iubirea i-a spus lui Petru: „Nu te teme!” Eu am venit să izgonesc frica.

Da, începutul înțelepciunii e temerea, frica; dar înțelepciunea are două capete, să nu uităm: începe prin frică și sfârșește în dragoste, în iubire. Acum era Iubirea, Care Se arăta: „Nu te teme! De acum vei fi pescar de oameni”. Din alegerea aceasta a ei să fie pescari de oameni, pentru că ei sunt cei care scot din adânc (Hristos i-a poruncit lui Petru: „Mână la adânc!”). Din adânc au scos acum viețuitoare fără glas, fără zgomot (de atâtea ori spunem: Zgomotul face puțin bine, iar binele puțin zgomot). Și i-a făcut pe ei pescari de oameni, dar sondând în adânc, adâncul înalt, iubiților. Așa le-a poruncit lui Simon, lui Andrei, lui Iacov și lui Ioan, iar ei au lăsat totul și au mers după Dânsul.

Da, le-a poruncit, și deodată s-a petrecut acest fapt la care, iarăși, rogu-vă să fim cu luare aminte. Cuvântul Lui, cuvântul de chemare al Lui, pescarii l-au înțeles. Adâncul la care-i chemase Iisus, adâncul pentru pescuire a trezit adâncul din ei. Și adânc pe adânc cheamă. „Dumnezeu a pus în vistierii adâncurile” oamenilor, spune psalmistul. L-au recunoscut, din adânc, pe El, pe Hristos. Dar cum? Rețineți și aceasta: în Evanghelie s-a observat că, la evrei, înțelepții nu alergau ei după ucenici. Nu aveau credit. Ucenicii îi căutau pe cei mai înțelepți. Hristos e unicul Care cheamă: „Veniți după Mine! Vă voi face pescari de

oameni.” În acest cuvânt al Lui se descoperă unicitatea Lui; se descoperă slujirea Lui divină, a Celui trimis de Tatăl; se descoperă dumnezeirea Lui, se descoperă mesianitatea Lui în acest cuvânt: „Veniți după Mine!”

Că aceste cuvinte au fost spuse în lume și de dictatori sau de alte forțe, este posibil, dar știm ce a urmat tuturor poruncilor lor. E unic cuvântul „Veniți după Mine” pe care Hristos îl rostește în conștiința misiunii Lui, de Mântuitor al lumii. Mai adânc: de Urzitor al lumii, pentru că toți suntem urziți de Fiul în Duhul Sfânt, din porunca Tatălui de a fi chip după chipul lui Dumnezeu. El, Urzitorul lumii e acum în fața lui Petru (a lui Simon) și a lui Andrei, a lui Iacov și a lui Ioan. Și au simțit adânc; s-a trezit adâncul din ei.

Iar ultima adâncime din noi ce reprezintă, ce ne descoperă – Ultima adâncime din noi descoperă chipul lui Hristos. Ultima adâncime a sufletului meu poartă pecetea chipului Tău, Doamne! Starea aceasta o putem traduce prin iubire, căutare, dor, dar, mai adânc, e chipul Cuiva. De aici a luat naștere icoana, fiindcă simți ființial nevoia să contempi chipul Cuiva. E pecetea Cuiva în mine. Și când scânteiază acest gând, deodată se trezește în tine o răspundere negrăită: Doamne, ce răspundere am pentru acest chip care e în mine!

Așa s-a trezit în apostoli, în urmașii lor, în sfinți, în martiri, în cuvioși, în toți dreptii, conștiința că acolo, în adânc, e chipul Tău, Doamne. Și eu trebuie să Te recunosc pe Tine, ca Tu să mă recunoști pe mine. ❖

**Părintele Constantin Galeriu -
Predică la Duminica a XVIII-a după
Rusalii – fragmente**

Sfântul Sfințit Mucenic Ciprian și Sfânta Muceniță Iustina Fecioara

Era de origine din Cartagina (Africa) și mai era numit și „Magul” sau „Vrăjitorul”.

În timpul împăratului Deciu (249-251) locuia în Antiohia (între Siria și Arabia). Părinții lui erau păgâni și oameni superstițioși. Încă de mic a fost inițiat în tainele păgânismului, iar la vârsta de 10 ani lua parte la aducerea jertfelor pe Muntele Olimpului (Grecia) unde se credea a fi și locuința zeilor. De aici a mers în Argos (Grecia), în Frigia (Asia Mică), în Egipt și Chaldea unde a învățat științele magiei și astrologiei, ajungând un cunoscut vrăjitor al timpului său.

În același oraș, Antiohia, se afla și Sfânta Muceniță Iustina, fiica preotului păgân Edesis și a soției sale Kleonida. Iustina auzind pe diaconul creștin Prailie vorbind despre Hristos unor oameni, a crezut și s-a alăturat Bisericii lui Hristos, mai pe urmă și părinții ei, primind în cele din urmă botezul. Un tânăr din Antiohia, Aglaid, văzând frumusețea Iustinei încerca în orice fel să o ia pe aceasta de soție. Însă iubirea

Iustinei pentru Domnul nostru Iisus Hristos era prea mare ca Aglaid să reușească să o convingă. Atunci, tânărul Aglaid a cerut

ajutorul vrăjitorului Ciprian care a încercat toate mijloacele prin care ar fi putut-o ispiti pe Iustina, însă au fost în zadar.

Ciprian și-a dat seama de puterea Crucii Mântuitorului Iisus Hristos și de faptul că s-a înșelat și luând cărțile vrăjitorești ca să le ardă, s-a dus la Episcopul Antim și căindu-se a fost botezat de către acesta și ridicat în treapta de diacon, preot și chiar Episcop. Sfânta Muceniță Iustina a fost ridicată în treapta de diaconiță.

Fiind aduși de către păgâni în fața guvernatorului Evtolmie, sunt supuși supliciilor, scăpând de fiecare dată nevătămați. Datorită acestui fapt guvernatorul îi trimite în Nicomidia, la împăratul Dioclețian care îi condamnă la moarte prin sabie, osânda fiind împlinită pe malul râului Galus de lângă Nicomidia. ❖

Sursa – basilica.ro

**Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site
pe care îl puteți accesa la adresa:
www.parohiaserbanvoda.ro**

Cum ne învrednicim de Acoperământul Maicii Domnului?

Praznicul Acoperământului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu descoperă ochilor minții noastre o priveliște nespus de mângâietoare și aducătoare de bucurie! El ne descoperă cerul, iar acolo – pe Stăpâna de Dumnezeu Născătoare, ce mijlocește pentru noi înaintea Domnului și atrage în urma sa, ca să mijlocească în același fel, toată ceata Sfinților, ce sunt puternici prin îndrăznirea către Domnul; iar în urma lor ni-L descoperă pe însuși Domnul tuturor, Ce ia aminte la mijlocirea aceasta și Se lasă înduplecat de ea. Preaîmbucurător lucru!

Căci din această mijlocire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu dimpreună cu Sfinții toți și din înduplecarea Domnului spre milostivire față de noi se alcătuiește asupra noastră acoperământ ceresc de mare milostivire, preaplin de haruri pururea gata să se reverse asupra noastră.

Să luăm aminte la asta, fraților! Acoperământul de care vorbim este întins asupra noastră, și noi ne aflăm sub el fără conținere. Suntem înconjurați de nevoi sufletești și trupești, iar acolo este ajutorul cel de tot felul, binele de tot felul și darul cel de tot felul. Să întindem mâinile și să primim darul, să ne deschidem inimile și gurile și să ne umplem de bunătați, să strigăm și să atragem ajutorul, însă, oricât ar fi de pregătită pentru noi darea cea de tot felul, trebuie, totuși, să ne pregătim și noi pentru a o atrage și a o primi. Vasul cu care o primim este inima însetată, căutătoare; puterea de atragere este rugăciunea înlăcrimată, care nădăjduiește; mâinile primitoare sunt îndrăznirea fiiască și smerenia. Dacă vom dobândi o asemenea așezare sufletească, va fi între noi și acoperământul ceresc o împărtășire neconținută. Noi vom fi atunci pământ însetat, iar el va fi un nor ce înrouează și alină setea.

Rugăciunea cu lacrimi atrage ajutorul lui Dumnezeu

La fel se întâmplă și în viața duhovnicească. Acoperământul ceresc este întins, ca un nor, deasupra noastră și este plin de bunătați cerești – iubitoare de împărtășire, gata să se pogoare îndată ce sunt între noi oameni care le atrag și sunt în stare să le primească, adică oameni care prin însușirile lor duhovnicești se aseamănă obiectelor materiale care atrag din nori electricitatea. Iată aceste însușiri: ce este în lumea materială înălțimea, aceea este în lumea duhovnicească smerenia, pentru că ea este înaltă înaintea Domnului; ce este acolo ascuțimea, aceea este dincolo năzuința spre cer a minții; ce este acolo curăția, aceea este dincolo nefățarnicia doririi de lucrurile cerești; ce este acolo curgerea aerului, aceea este dincolo mișcarea sfintelor gânduri și simțăminte; ce este acolo umezeala, aceea este

dincolo inima înfrântă și înlăcrimată; ce este acolo căldura, aceea este aici arderea duhului încălzit prin rugăciunea cea cu nădejde.

Așa s-a și întâmplat întotdeauna când fie un sobor întreg de oameni, fie o singură persoană, simțind o nevoie duhovnicească sau trupească, se întorceau cu smerenie către Dumnezeu prin rugăciunea cea cu lacrimi, cu frângere de inimă, cu nădejde neobosită: ajutorul și ocrotirea cerească nu zăboveau să vină. Dacă vor hotărî post, se vor aduna cu toții în biserică, se vor ruga zi și noapte, vor fi auziți; sau dacă se va închide cineva în odaia sa, va aprinde candela și va începe să strige către Cel darnic în îndurări: „O, Doamne, mântuiește! Stăpână, ajută!”, ajutorul vine. La privegheri, când în vremea litiei se cântă de multe ori: Doamne, miluiește, asta vine din faptul că atunci când poporul era în nevoi toți cădeau cu fața la pământ și strigau fără încetare, cu lacrimi: Doamne, miluiește! – și nu voiau să se ridice, din pricina puterii și a căldurii cu care alergau la Domnul plini de nădejde. Tocmai când oamenii strigă cu durere se face vădit acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și orice alt ajutor dat poporului sau cuiva anume prin Preasfânta Născătoare de Dumnezeu sau prin alți Sfinți are loc numai în astfel de condiții. Oricând cel pe care l-a lovit boala uitării de Dumnezeu

întreprinde ceva, el se sprijină pe mijloacele pe care le presupune a fi în el însuși; dacă este supus vreunei nevoi, se așteaptă să iasă din ea prin ajutoarele pe care le vede în jurul său, iar către Dumnezeu nu se întoarce pentru a cere de la El. Nu-l veți vedea nici în biserică, nici acasă la rugăciune. Iar de vreme ce așa stau lucrurile, ce ajutor să aștepte de Sus? Și atunci, rămâne în seama sa și a mijloacelor proprii.

Pe cel ce nădăjduiește în Domnul mila îl va întâmpina

Ca să se întâmple așa însă trebuie să apringem scânteia așezărilor sufletești care atrag acoperământul ceresc nu numai atunci când ne ajunge vreo nevoie sau vreun necaz, ci să le avem totdeauna în inima, ca să ne și aflăm tot timpul sub

acest acoperământ. Acasă trebuie să ne rugăm dimineața și seara, și în felul acesta să ne îndreptăm mintea cât mai des spre Domnul și spre toți Sfinții, să mergem la biserică oricând putem, mai ales duminicile și praznicele, să postim miercurile și vinerile, și cu atât mai mult să ținem toate posturile cele mari, iar totodată să împlinim celelalte rânduieli bisericesti. Prin toate acestea mărturisim că nu ne încredem în noi înșine, ci așteptăm totul de la Cer – de la Domnul -, și toate acestea au fost rânduite ca să stărnim și să întărim o așezare sufletească de acest fel. Cine acasă nu se roagă și la biserică nu merge înseamnă că nu simte nevoie de acoperământul ceresc; de vreme ce nu simte nevoia lui, nu îl caută; de vreme ce nu îl caută, se lipsește de el. Cu cât sunt mai mulți oamenii de felul acesta, cu atât este mai rău pentru casă, pentru oraș și pentru sat, pentru județ și pentru stat, deoarece cu cât sunt mai mulți aceștia, cu atât se împuținează acoperământul ceresc sau chiar se îndepărtează de la locurile cu pricina. Unde sunt pustii bisericile și poporul începe să se înstrăineze de Biserică și de tot ce este bisericesc, acolo te poți aștepta fie la o grabnică învățătură de minte prin necazuri, fie la o desăvârșită părăsire de către Dumnezeu. Izbăvește-ne, Doamne, de acest lucru! ❖

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Predică

PELERINAJ LA BETHLEEM

Părintele Dinu Pompiliu vă invită să participați anul acesta la sărbătoarea Nașterii Domnului la Bethleem. Informații și înscriere la cancelaria bisericii.

Sfinții Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani

Mănăstirea Bisericani are o istorie de șase secole, biserica Buna Vestire fiind ctitorie a domnitorului Ștefăniță Vodă, pe temelia pusă în anul 1499 de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. Viața sihăstrească de pe Muntele lui Simon a început în secolul al XV-lea cu Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani și cu ucenicii săi. Nevoința aspră și multa rugăciune au făcut din acest loc grădina Maicii Domnului, chiar ea ocrotindu-i pe călugări.

Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani

Acest cuvios părinte este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume. S-a născut într-un sat din ținutul Neamț și, de mic, având înclinare spre viața călugărească, a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici a primit tunderea în monahism și a deprins de la părinții bătrâni viața duhovnicească, postul și neîncetata rugăciune. Văzând Cuviosul Iosif că nu are destul liniște la Mănăstirea Bistrița, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii și a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu câțiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol. Ducând o viață de o înaltă trăire duhovnicească, și-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Țara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălțat o mică biserică, al cărei hram era

Bunavestire, construind și chilii împrejur. Pentru viața monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiiților de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică și la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultarea și dragoste.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeți?”. La această minunată vedere ei,

au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!”, iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceți-vă, căci și aici este grădina mea”. În amintirea acestei minuni, ei au așezat o icoană cu chipul Maicii Domnului. Mai târziu, Schitul Cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindecau de boli

cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif. (doxologia.ro)

Sfântul Cuvios Chiriac de la Bisericani

Preacuviosul Părintele nostru Chiriac de la Bisericani este numărat printre cei mai mari asceți și cuvioși ai Bisericii Ortodoxe Române. El s-a nevoit la începutul secolului al XVII-lea în obștea Mănăstirii Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. Apoi, aprinzându-se de dumnezeiescul dor, s-a retras la pustie într-o peșteră din Muntele lui Simon și acolo s-a nevoit singur în cea mai aspră osteneală zeci de ani. Iar nevoința lui era aceasta: vară și iarnă petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și biruind desăvârșit, cu darul lui Hristos, neputințele firii și ispitele diavolului.

Pe acest mare sihastru și purtător de Dumnezeu l-a cunoscut încă din viață mitropolitul Dosoftei, căruia mai târziu i-a sărutat și sfintele moaște, precum însuși scrie: „Apucat-am în zilele noastre părinți înalți la bunătăți și podvig (nevoință) și plecați la smerenie adâncă: pe părintele Chiriac de Bisericani, gol (petrecând) și ticăloșit în munte 60 de ani...”.

Sfântul Chiriac de la Bisericani a ajuns cu nevoința pe marii sihaștri din pustiul Egiptului și în special pe Cuviosul Onufrie, a cărui petrecere s-a ostenit s-o urmeze. Trupul său gol a fost împodobit de Dumnezeu cu peri de sus până jos și umbrit de darul Duhului Sfânt, încât nici frigul, nici foamea, nici diavolii nu-l vătămau. El este unul din cei mai mari sihaștri din Carpați, care aduce la noi o asemenea îngerească nevoință: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, în golătate și în neîncetată rugăciune.

Ajungând la măsura desăvârșirii, Cuviosul Chiriac Sihastrul și-a dat sufletul său în brațele lui Hristos și a fost numărat în ceata sfinților români, fiind canonizat de popor. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, ce se păstrează până astăzi și în care s-a făcut mai târziu un mic paraclis pictat în cinstea lui. Apoi, din cauza deselor tulburări din țară, credincioșii au împărțit moaștele între ei. ❖

Arhim. Ioanichie Bălan - Patericul românesc

Meditațiile vor începe după data de 1 octombrie. Programul va fi afișat la avizierul bisericii.

ZIUA	ORA
Duminică 28 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰
Martți 30 septembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰
Miercuri 1 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰
Miercuri 1 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰
Vineri 3 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰
Vineri 3 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰
Sâmbătă 4 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰
Sâmbătă 4 octombrie	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰
Duminică 5 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰

SLUJBE/activități
Duminica a 18-a după Rusalii (Pesuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Acoperământul Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie Sfântul Maslu Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte - Iubirea vrăjmașilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie